

EXOTIKA

in.ihned.cz/zahranici

taným kolem boků. Tričko s nápisem West, které má na sobě náčelník vesnice Dau, dokazuje, že dávno nežijí jen z plodů pralesa. Dau kouří cigaretu, i když Orang Asli původně vyráběli své kuřivo z dřene banánovníku. Odpovídá na otázky a působí tak trochu netečně. Přijal od nás pytel rýže a celkem lhostejně pokyne, ať si ve vesnici jdeme, kam se nám zlíbí.

Pootevřenými dveřmi v jedné z chatrčí vidím siluety žen. Uvnitř dlouhého domu sedí na rohožích dvě staré ženy obklopené chumlem dětí. Jejich tváře jsou si až nápadně podobné. Dokazují, že Orang Asli si nedělají přílišné starosti s přibuzenstvím. Celá vesnice je vlastně jedna velká rodina. Stojí tu na třicet domů, v docela slušném svahu. Jejich obyvatelé kočují. Pokud ve vesnici někdo zemře, musí se všichni vystěhovat a postavit si někde v téhle oblasti vesnici novou.

Lidé z Kampungu 24 se živí prodejem zeleniny a medu. Nebo prodávají na farmy motýly, které chytají v pralesa a kterými je celá

oblast Cameronské vysočiny proslulá. Turisté jsou jen drobný přivýdělek, jak říká Dau, do vesnice zavítají tak jednou za měsíc. Asi mluví pravdu, neboť vesnic je v horách kolem silnice vidět nespočet, takže se tu turisté lehce rozptýlí. Nezdá se ale, že by byla po nich a po jejich penězích zrovna shánka. Přijdou – přijdou, nepřijdou – nepřijdou.

Život původních lidí neovlivňuje jen civilizace, deroucí se do hlubin pralesa, ale i malajská vláda, která by z Orang Asli měla nejraději dělníky obývající do nebes se tyčící a novotou zářící obytné mrakodrapy na kualaumpurských předměstích. Orang Asli se zatím do měst hromadně nehrnou, ale původní způsob jejich života také pomalu mizí.

Čaj, kam oko dohlédne

Staříček landrover se drápe do vrchu. I když už přesluhuje dobře deset let, svou funkci zde tohle nesmrtelné vozidlo plní stále. Historickými landrovery je Cameronská vysočina proslulá stejně jako čajem. Lány sytě zelených keříčků se táhnou po mírně zvlněných svazích hor a jakoby vrásní jejich povrch. Sem tam je vidět i sběrače čajových lístků, i když na mnoha plantážích je již nahradily stroje.

Zairy pochází z Indonésie. Je mu 21 let a na malajských čajových plantážích si vydělá 800 – 900 ringgitů za měsíc. Průměrný malajský plat je přitom ještě tak o pětistovku

vyšší. Zairy je rád, že má práci, ani hustý déšť ho od ní neodradí. V Malajsii je přes rok a půl stejně jako armáda jeho spoluobčanů, Filipínců, Indů či Nepálců. Na manuální práce se tu totiž nechávají najímat gastarbeiteři z celé jihovýchodní Asie, vydělávají si i ve spoustě restaurací a v hotelích. „Dnes už nikdo z Malajců nechce sbírat čaj, všichni chtějí být průvodci turistů,“ směje se Kumar, původem Ind, jehož matka přišla před lety do Malajsie právě za prací na plantážích. Přitom správně sbírat čaj vyžaduje velkou trpělivost a zkušenost. „Takových lidí ale valem ubývá, dnes je nahrazují stroje,“ dodává Kumar.

Cameronská vysočina musela být kdysi úchvatným a divokým místem. Dnes je to jiné, i když své kouzlo si pořád zachovává. Zdejší krajina se hojně využívá v zemědělství. Přijedete-li sem v noci, naskytne se vám neskutečný pohled na osvětlené skleníky s květinami a zeleninou. Na hlávky zelí, salátu, mrkev nebo řepu stejně jako na exotickou květinu se v noci svítí, aby se urychlil jejich růst. Pro Malajce jsou zeleninové plantáže stejnou atrakcí jako motýlí nebo jahodová farma.

Divočinu lze na Cameronské vysočině také ještě najít, ale dá to práci. Cesty k jednotlivým trekům džunglí lemují hotely v různém stadiu rozestavenosti. Na nejvyšší horu Gunung Brinchang vede pohodlná asfaltka. ➔

CAMERONSKÁ VYSOČINA